

ДЯВОЛСКА УСЛУГА

Имало едно селце, въ което всички хора били недоволни. Едни се оплаквали, че нивитѣ имъ били каменисти. Други роптаели, че не могли да се напояватъ ливадитѣ имъ. Трети протестирали, че селцето имъ било отдалечено отъ града. Четвърти се сърдѣли, че въ околността имало само борова, но не и джбова и букова гора. Изобщо, всички постоянно рѣмжели, негодували и все намирали причини да бждатъ недоволни и да роптаятъ.

Това се знаело не само отъ околнитѣ села. Известно било презъ гори и планини, защото всѣки, който се срѣщалъ съ хора отъ това село, съ отвращение махвалъ ржка и казвалъ: „Брей, че неблагодаренъ свѣтъ!“

Дочулъ за това дяволътъ и единъ хубавъ день пристигналъ въ селцето.

— Мили селяни, казалъ имъ той, — до кога ще живѣете и ще се ядосвате тука? Не желаете ли да ви помогна? Азъ зная едно хубаво мѣсто, гдето всѣкой отъ васъ може да има всичко, що пожелае. Ако искате, мога да пренеса тамъ цѣлото ви село заедно съ кжщитѣ, добитъка и всичкото ви имане.

Селянитѣ го изслушали съ голѣмо внимание и го запитали, каква награда ще иска за това.

Дяволътъ отговорилъ: — Не искамъ много — само една единствена душа. Който отъ васъ пръвъ умре, моя ще бжде неговата душа.

Селянитѣ се съгласили съ готовность, защото вѣрвали, че пръвъ ще умре полуслѣпиятъ и глухъ старъ селски говедаръ, който билъ тежко боленъ.

Дяволътъ билъ голѣмъ и силенъ. Той се навелъ, сграбчилъ цѣлото село и го турилъ въ грамадната си престилка. После се затекалъ тѣй бързо, че при всѣка негова крачка се получавало ужасно разтърсване. Хората въ престилката му не виждали и не чували нищо отъ страшнитѣ болки, които получавали при това трѣскане. Тѣ само се молѣли на Бога, дано останатъ живи.

Не следъ много дяволътъ затичалъ по една висока планина. Престилката му се закачила леко о върха на една остра скала и се подрала малко. Отъ образуваната дупка